

Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - Nummer ni

Jeff Pippenger

2025-12-11

Tal ni

Jeg er i denne indledning til Joels Bog nået til det punkt, hvor jeg kort vil sammenfatte nogle af pointerne fra de første otte artikler og angive, hvad vi bør forvente af Joels Bog, nu da vi tager den op mere direkte, og dernæst selvfølgelig, hvad dette har at gøre med slagene ved Raphia og Panium i Daniel 11:11–16?

Vi har lagt vægt på vingårdens sang, for „erfaring“ er profetisk fremstillet ved en „sang“. Et af kendetegnene ved de hundrede og fireogfyrre tusind er, at de synger Moses' og Lammets sang, hvilket ganske enkelt er Johannes' måde at fremstille Esajas' vingårdssang på. Enhver af de store profeter indleder deres bøger med fordømmelser imod Israel for dets oprør, eller man kunne sige, at enhver af de store profeter først synger vingårdens sang. Jeg hævder, at Joels vingårdssang i kapitel ét er en af de vigtigste åbenbaringer om vingårdssangen. Jeg kan ikke sige, om jeg har ret eller ej, men grunden til, at jeg er overbevist om dette, er, at de profetiske forbindelser, som symbolsk fremstilles i Joels bog, synes at være en nøgle, eller måske en aksel for flere eger. Joels vidnesbyrd forbinder sig ikke blot med de øvrige parallelle linjer, men synes også at fastlægge et referencepunkt, især gennem symbolikken i, at vingården ødelægges i kapitel ét, og at de næste to kapitler identificerer både prøvetiden vedrørende dyrets billede i De Forenede Stater og også prøvetiden vedrørende dyrets billede for verden. Og det hele er sat ind i en vingårds kontekst, og en vingård er ikke en levende vingård—hvis den ikke får regn.

Vi har også lagt vægt på den profetiske periode, som er fremstillet ved symbolet „hvor længe?“ Jeg følte nødvendigheden af at minde os om dette tidligere fastslåede princip om „hvor længe?“ for at lægge vægt på „topstenen“, som var og også er grundvolden og hjørnestenen. Den endelige fulde udvikling af Midnatsråbets budskab, som nu er i gang, er „topstenen“. Bygget på fundamentene er denne topsten Millers juveler, der skinner ti gange klarere end i begyndelsen.

På grundlag af Guds »underfulde gerninger« er slutstenen det tidspunkt, hvor Hans folk går over fra en laodikeisk erfaring til en filadelfisk erfaring, hvilket er, når disse mennesker bliver den ottende, som er af de syv, og også når de går over fra den stridende kirke til den triumferende kirke. Denne overgang er slutstenen. Overgangen fuldbyrdes, når Guds folk hører og ser »slutstens«-budskabet, og det er underfuldt i deres øjne. Slutstensbudskabet er klimakset, for det samler alle de symbolske »slutstens«-sandheder. Budskabet om »syv tider« var Millers grundsten, og det skulle være milleritternes slutsten. Pinsen var slutstenen for den pinseprægede periode, ligesom Midnatsråbet var slutstenen for millerbevægelsen med den første og den anden engels budskab.

Som klimaks eller slutsten på den 46-årige periode, hvori Kristus byggede millerittemplet under den første og anden engels budskab, skulle slutstenen blive grundstenen for Kristi værk med at opbygge de hundrede og fireogfyrre tusindes tempel. Denne grundsten blev rejst i 1844 som lyset til at oplyse stien til himlen, og af denne grund skal Guds folk ved verdens ende vende tilbage til de „gamle stier“ for at finde hvile. Hvis og når de vender tilbage til milleritternes pionerhistorie, finder de, at midnatsråbets budskab var klimakset i grundlæggelseshistorien. Midnatsråbet var en tilkendegivelse af Helligåndens udgydelse. Når en sjæl vender tilbage til de „gamle stier“ og finder det „klare lys“, som blev rejst ved stiens begyndelse eller grundlæggende punkt, finder han midnatsråbet, som Jeremias betegner som „hvile“.

„De havde et klart lys anbragt bag sig ved begyndelsen af stien, og en engel fortalte mig, at dette var »midnatsråbet«. Dette lys skinnede langs hele stien og gav lys for deres fødder, så de ikke skulle snuble.“

„Hvis de holdt deres øjne fæstnet på Jesus, som var lige foran dem og ledte dem til staden, var de trygge. Men snart blev nogle trætte og sagde, at staden var langt borte, og at de havde ventet at være kommet ind i den tidligere. Da ville Jesus opmuntre dem ved at løfte sin herlige højre arm, og fra hans arm udgik et lys, som bølgede hen over adventskaren, og de råbte: ‘Alleluia!’ Andre fornægtede overilet lyset bag dem og sagde, at det ikke var Gud, som havde ført dem så langt. Lyset bag dem slukkedes og efterlod deres fødder i fuldstændigt mørke, og de snublede og mistede både målet og Jesus af syne og faldt af stien ned i den mørke og onde verden nedenfor.“ Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Hovedhjørnестenen i milleritternes historie er grundstenen for de hundrede og fireogfyrre tusindes historie. Fra de tre engles begyndelse i 1798 og indtil den sejrende menighed oprejses som opfyldelsen af helligdommens renselse ved søndagsloven, oplyses stien af Midnatsråbets budskab; for lignelsen handler om adventismen og om, hvorledes Gud oprejser et folk til fuldkomment at genspejle hans karakter, idet nådetiden for menneskeheden afsluttes under søndagslovskrisen.

På stien går Jesus foran, og Han fortsætter med at oplyse stien ved at løfte sin herlige højre arm. Der er derfor et klart lys ved stiens begyndelse og et klart lys, som leder til stiens ende. Jesus som Alfa og Omega forbinder enden med begyndelsen; således er lyset ved begge ender af stien budskabet om Midnatsråbet.

Den første engel kom i 1798 og kundgjorde, at hans doms time var kommet: »Sigende ... hans doms time er kommet.« Dommens time kom i 1798, og da den begyndte, tog ægteskabet mellem Kristus og hans nye brud sin begyndelse—det filadelfiske milleritiske adventbudskab. Kristus skulle indgå ægteskab den 22. oktober 1844, og fra 1798 til 1844 blev bruden gjort rede. Bruden var filadelfisk, for der var ingen fordømmelse over Kristi brud, thi hun gjorde sig rede—hun var ren. Kundgørelsen om dommen er kundgørelsen om ægteskabet ved begyndelsen i 1798, som nåede sin afslutning i 1844.

Det grundlæggende lys og slutstenslyset for den milleritiske bevægelse var budskabet, der forkyndte brylluppet—budskabet om Midnatsråbet. Midnatsråbet var grundlaget og slutstenen i den første og anden engels historie såvel som i den milleritiske historie, og den milleritiske

histories slutsten er grundstenen for de et hundrede og fireogfyrre tusindes historie såvel som dens slutsten. Tempelbyggeriet er fuldendt, når slutstenen lægges, og arbejdet med at lægge denne sidste „vidunderlige“ sten begyndte i juli 2023.

Der er forskellige profetiske opfyldelser, som vil udgøre slutstenen, men slutstenen repræsenterer også kulminationen på et budskab. Pinsen var slutstenen i den pentekostale sæsons budskab, ligesom lyset om de „syv tider“, som kom gennem Hiram Edsons pen i 1856, var den tilsigtede slutsten til Millers budskab, for den første grundlæggende sandhed, Miller opdagede, var de „syv tider“. I 1856 svarede det at forkaste det nye lys om slutstenens sandhed til at vælge at dø i Laodikeas ørken, således som det gamle Israel havde gjort gennem en fyrreårig periode. Dette identificerer juli 2023 som 1856, vendepunktet fra Filadelfia til Laodikea i den milleritiske historie og omslaget fra Laodikea til Filadelfia i de et hundrede og fireogfyrre tusindes historie. Kristus giftede sig ikke med en uren kvinde i 1844, for hun var filadelfisk, og Han vil gifte sig med en brud fra Filadelfia ved søndagsloven. Men først må hun gøre sig rede. Er du rede?

Frygt ikke, du lille hjord; thi det er eders Faders gode behag at give eder Riget. Lukas 12,32.

Den 22. oktober 1844 ægtede Herren den brud, som Han havde gjort rede til at følge Ham ind i den tredje engels historie og alt det, som den tredje engel repræsenterer, men inden 1863 blev den tredje engels historie afledt ind i Laodikeas ørken. Historien fra 1844 til 1863 repræsenterer den tredje engels periode og giver således en illustration af de tåbelige jomfruer i den tidsperiode, hvor de hundrede fireogfyrre tusinde besegles. Jomfruerne er hvide og ugræs, som adskilles ved budskaber, forbilledliggjort ved engle—for det er englene, der udfører adskillelsens værk.

”Derefter så jeg den tredje engel. Min ledsagende engel sagde: ’Frygtindgydende er hans værk. Forfærdelig er hans mission. Han er den engel, som skal udvælge hveden fra ukrudtet og besegle, eller binde, hveden til den himmelske lade. Disse ting burde optage hele sindet, hele opmærksomheden.’” Early Writings, 119.

De tre engles budskaber i Åbenbaringen kapitel fjorten er sildigregnsbudskabet, som adskiller og binder de to grupper.

"For Johannes blev der åbnet scener af dyb og gribende interesse i menighedens erfaring. Han så Guds folks stilling, farer, kampe og endelige udfrielse. Han nedskriver de afsluttende budskaber, som skal modne jordens høst, enten som neg til den himmelske lade eller som bundter til ødelæggelsens ild. Emner af overordentlig betydning blev åbenbaret for ham, især for den sidste menighed, for at de, som skulle vende sig fra vildfarelse til sandhed, kunne blive undervist om de farer og kampe, der lå foran dem. Ingen behøver at være i mørke med hensyn til det, som kommer over jorden." The Great Controversy, 341.

Det er „sandhedsord“, som i denne generation er „de afsluttende budskaber, der skal modne høsten“, og som adskiller de to klasser. Dette værk er også „manden med støvkosten“ fra Millers drøm.

“Han har sin kasteskovl i sin hånd, og han skal grundigt rense sin tærskelplads og samle sin hvede i laden.” Matthæus 3,12. Dette var en af renselsens tider. Ved sandhedens ord blev

avnerne skilt fra hveden. Fordi de var for forfængelige og selvretfærdige til at tage imod irretsættelse, for verdenselskende til at tage imod et liv i ydmyghed, vendte mange sig bort fra Jesus. Mange gør stadig det samme. Sjæle prøves i dag, sådan som disse disciple blev prøvet i synagogen i Kapernaum. Når sandheden trænger ind til hjertet, ser de, at deres liv ikke er i overensstemmelse med Guds vilje. De ser nødvendigheden af en fuldstændig forandring i sig selv; men de er ikke villige til at tage det selvfornægtende arbejde op. Derfor bliver de vrede, når deres synder bliver åbenbaret. De går bort forargede, ligesom disciplene forlod Jesus, mens de knurrede: 'Det er hård tale; hvem kan høre den?'" Jesu liv, 392.

Fra den store skuffelse i 1844 repræsenterer vejmærkerne og begivenhederne frem til 1863 historien fra 9/11 og indtil søndagsloven. Hvorfor er 1844 9/11, spørger du?

Søster Whites skrifter gør det klart, at den tredje engel kom den 22. oktober 1844, men også kom i 1888, hvilket er et forbillede på 9/11. Endnu vigtigere er det, at alle profeterne udskiller selve 9/11's historie frem til søndagsloven; således er det ikke vidnesbyrdet fra to eller tre, men det forenede vidnesbyrd fra hvert vidne i Guds Ord, at perioden fra 9/11 til søndagsloven er den tid, hvor „enhver syns virkning“ fuldbyrdes.

Historien om den tredje engels komme og afslutning strakte sig fra 1844 til 1863 og repræsenterer perioden for Guds vidunderlige gerninger fra 9/11 og frem til søndagsloven. Den historie er også repræsenteret ved 1840 til 1844, og på den linje er 1840 alfa og 1844 omega. På linjen fra 1844 til 1863 er 1844 alfa og 1863 omega. 1844 er både alfa og omega.

Korset stemmer overens med 1844, og Alfa og Omega udgød sit blod på korset. Fra 11. september (1840) finder vi, at Åbenbaringen 10 fremstiller den historie, som begynder med, at Johannes spiser den lille bog i 1840, og derpå skuffelsen i hans mave i 1844. Spisningen er begyndelsen; maven markerer afslutningen. Det sidste vers i kapitel 10 repræsenterer, at historien gentages i de hundrede og fireogfyrre tusinds historie.

Og jeg tog den lille bog ud af engelens hånd og åd den; og den var i min mund sød som honning; og så snart jeg havde ædt den, blev min bug bitter. Og han sagde til mig: Du skal atter profetere om mange folk og nationer og tungemål og konger. Åbenbaringen 10:10, 11.

Åbenbaringen kapitel ti og Habakkuk kapitel to udgør to kapitler, der vidner om den profetiske periode fra 1840 til 1844. Historien fra 1844 til 1863 begynder ved et vejmærke af skuffelse, efterfulgt af en adspredelse, som efterfølges af en samling. I den periode afsluttes den profetiske historie om Habakkuks to tavler, da den anden tavle blev trykt i 1849 og udgivet offentligt i 1850. Perioden for Habakkuks tavler strakte sig fra maj 1842, da 1843-diagrammet blev udgivet, og den profetiske periode endte, hvor den begyndte, med udgivelsen af en af Habakkuks to tavler. 1843-diagrammet er alfa, og 1850-diagrammet er omega.

I 1856 skrev Hiram Edson en række artikler, som løftede William Millers forståelse af de "syv tider" til et nyt niveau. Edsons arbejde var omegaen i Millers arbejde og førte Millers grundlæggende sandhed frem til en slutstens position, som var tilsigtet at udruste Guds folk. Millers lys over de "syv tider" var alfaen, og Edsons lys over de "syv tider" var omegaen.

I 1863 blev bevægelsen forvandlet til den kirke, som til sidst ville frembringe en bevægelse fra sit eget skød, på samme måde som milleritterne kom ud fra protestanterne, og ligesom disciplene kom ud af jødedommen til kristendommen, og ligesom Josva og Kaleb kom fra det tidligere pagtsfolk, som var bestemt til at dø i ørkenen.

I den selvsamme historie (1844 til 1863) gennemgår jorddyrets republikanske horn en parallel kamp, som til sidst bryder ud i Borgerkrigen, der efter alle historikeres enighed nåede sit midtpunkt i 1863 med Lincolns emancipationserklæring. Lincoln repræsenterer den første republikanske præsident, som aflagde præsidenteden efter den værste demokratiske præsident i historien indtil da. Han blev senere myrdet. Alle disse profetiske kendetegn, og andre dertil, gentages med den sidste republikanske præsident.

1844 til 1863 indbefattede en adspredelse og en indsamling. 1863 repræsenterer søndagsloven, så den adspredelse, der fandt sted i 1844, er den eneste adspredelse indtil 1863, da de laodikeiske syvendedagsadventister blev spredt ud i Laodikeas ørken. 1844 frembragte en adspredelse, og 1863 frembragte en adspredelse og vidner således om, at historien er et identificeret profetisk symbol, for den begynder med en alfa-adspredelse i 1844 og ender med en omega-adspredelse i 1863. Den første adspredelse indtraf den 18. juli 2020, og den endelige omega-adspredelse opfyldes ved søndagsloven.

„Tiden kommer, da vi skal blive adskilt og spredt, og hver eneste af os vil måtte stå uden det privilegium at have fællesskab med dem, som har den samme dyrebare tro; og hvordan kan I stå, hvis ikke Gud er ved jeres side, og I ved, at han leder og vejleder jer?“ Review and Herald, 25. marts 1890.

Det er ikke nok, at Gud står „ved din side“; du må også „vide, at han leder og vejleder dig“. Dette forhold er et profetisk emne, som fremstilles ved de forskellige udtryk, der bygger på, hvornår „I skal kende Herren“.

Og I skal spise i overflod og blive mætte og prise Herren jeres Guds navn, han, som har handlet underfuldt med jer; og mit folk skal aldrig blive til skamme. Og I skal kende, at jeg er midt i Israel, og at jeg er Herren jeres Gud og ingen anden; og mit folk skal aldrig blive til skamme. ... Så skal I kende, at jeg er Herren jeres Gud, som bor på Zion, mit hellige bjerg; da skal Jerusalem være hellig, og ingen fremmede skal mere drage gennem hende. Joel 2,26.27; 3,17.

Når Jerusalem er hellig, er hun den sejrrige kirke, for den stridende kirke er defineret som en kirke, der består af hvide og ugræs, og når »ingen fremmede mere går igennem« »Jerusalem«, skal Guds folk »vide«, »at han leder og vejleder«. De ved det, for de er dem, som har opfyldt bønner om »syv gange«, hvilket indbefatter at bekende, at Gud ikke havde ledet dig som en laodikeer; men når du forandres til en filadelfier, vil du vide, »at han leder og vejleder«, og at Gud er »midt i Israel«.

Alfa-spredningen (skuffelsen) den 19. april og omega-spredningen (skuffelsen) den 22. oktober markeres ved den første officielle publikation efter den store skuffelse den 22. oktober. Udgivelse er et profetisk mærke i milleritternes historie og i De Forenede Staters profetiske historie, så det første, der officielt blev udgivet efter 1844, er et vejmærke i denne historie, og vejmærket

identificerer en spredning.

1847—Resten spredt omkring

Et ord til den „lille hjord.“

“De følgende artikler blev skrevet til The Day-Dawn, som er blevet udgivet i Canandaigua, New York, af O. R. L. Crosier. Men eftersom dette blad nu ikke udgives, og eftersom vi ikke ved, om det vil blive udgivet igen, anses det af nogle af os i Maine for bedst at lade dem foreligge i denne form. Jeg ønsker at henlede den ‘lille hjords’ opmærksomhed på de ting, som meget snart vil finde sted på denne jord....”

Læsere vil have bemærket, at tre meddelelser fra fru E. G. Whites pen blev medtaget i A Word to the ‘Little Flock.’...

„Den anden meddelelse fra fru White, som findes på siderne 14–18, er en beretning om hendes første syn under titlen Til den spredte rest. Dette blev skrevet den 20. december 1845 som et personligt brev til Enoch Jacobs og blev første gang udgivet af modtageren i The Day-Star den 24. januar 1846. Dernæst blev det den 6. april 1846 genoptrykt i broadside-form af James White og H. S. Gurney. Udsagnet, som det fremtræder i A Word to the ‘Little Flock’, er, med undtagelse af mindre redaktionelle ændringer og tilføjede skriftsteder, identisk med den fuldstændige beretning om synet, således som det først blev trykt.“ James White, A Word to the ‘Little Flock’, 25.

1844 markerer en engels ankomst og en skuffelse. I 1845 bliver det første syn nedskrevet, og det udgives i 1846. Det første syn er til »den rest, som er spredt omkring«. Jeg tvivler på, at den ugifte teenageprofetinde vidste, da hun nedskrev sit første syn, at et profetisk kendetegn ved »resten« er, at resten af profetisk nødvendighed måtte være »spredt omkring« som et af de hundrede og fireogfyrre tusindes kendetegn. I 1846 blev de White gift, hvorved Ellens efternavn blev ændret til White. Samme år begyndte de White at holde sabbatten på den syvende dag. I 1846 markeres pagten som fuldbyrdet; det profetiske ægteskab, som begyndte i 1844, blev fuldbyrdet i 1846, og i 1847 bliver den første officielle publikation trykt og udsendt med posten.

Maj 1850

“KÆRE LÆSER — Mit formål med denne gennemgang har været at afsløre vildfarelse ved den hellige sandheds lys....”

"Ved at fremlægge dette lille skrift for den spredte hjord har jeg opfyldt min pligt imod dem i denne henseende, og må Gud føje sin velsignelse dertil. Amen." James White, The Seventh-day Sabbath not Abolished, 2.

James Whites publikation viser, at hans målgruppe stadig var en spredt hjord, men den er også et forsvar for sabbatten på den syvende dag. Dette er den tredje engels budskab i dets spæde begyndelse med hensyn til millerittisk adventismes forståelse af sabbatten og den tredje engel. Den udgives samme år, som 1850-kortet udgives, og tilsammen repræsenterer de oprejsningen af Herrens hær med henblik på den nært forestående krise omkring søndagsloven. Jesus illustrerer

altid enden ved begyndelsen, og de, som frembar budskabet i 1844 ved at benytte 1843-kortet, var et forbillede på dem, der ville frembære budskabet ved at benytte 1850-kortet. Ved begyndelsen af perioden med Habakkuks to tavler forkyndte mænd timens budskab i forbindelse med Habakkuks tavle, og i 1850 frembærer James White den tredje engels budskab sammen med 1850-kortet. Kortet blev udarbejdet af broder Nichols i tidsrummet omkring 1849, en periode, hvor James og Ellen White boede hos broder Nichols. James White var direkte knyttet til fremstillingen af 1850-kortet, og i det år begyndte han at forkynde den tredje engels budskab.

„23. september [1850] viste Herren mig, at han anden gang havde udrakt sin hånd for at genvinde resten af sit folk, og at anstrengelserne måtte fordobles i denne indsamlingstid. I spredningstiden blev Israel slået og sønderrevet; men nu, i indsamlingstiden, vil Gud læge og forbinde sit folk. I spredningen havde de anstrengelser, der blev gjort for at udbrede sandheden, kun ringe virkning, udrettede kun lidt eller intet; men i indsamlingen, når Gud har sat sin hånd til at samle sit folk, vil anstrengelser for at udbrede sandheden have deres tilsigtede virkning. Alle bør være forenede og nidkære i værket. Jeg så, at det var en skam, om nogen henviste til spredningen for at finde eksempler, som skulle styre os nu i indsamlingen; for hvis Gud ikke gør mere for os nu, end han gjorde dengang, ville Israel aldrig blive samlet. Det er lige så nødvendigt, at sandheden bliver udgivet i et blad, som at den bliver prædikeret.“
Review and Herald, 1. november 1850.

“Opfattelsen af, at Herren ‘anden gang havde udrakt sin hånd for at genvinde resten af sit folk’, på side 74, henviser kun til den enhed og styrke, som engang fandtes blandt dem, der ventede Kristus, og til den kendsgerning, at Han var begyndt at forene og at oprejse sit folk igen.” Early Writings, 86.

Søster White kommenterer i Early Writings afsnittet fra Review and Herald i forbindelse med, at hun anvendte profeten Esajas’ ord, da hun sagde: „Herren viste mig, at han havde udrakt sin hånd anden gang for at genvinde resten af sit folk.“ Han udrakte sin hånd i 1850. Da Han samlede dette folk i Det Allerhelligste den 22. oktober 1844, skete det ved afslutningen på adspredelsen fra 677 f.Kr. indtil den 22. oktober 1844. Det bogstavelige Juda, som boede i det bogstavelige herlige land, blev spredt i 2520 år i overensstemmelse med de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve i 677 f.Kr. Ved afslutningen af de 2520 år blev det åndelige Israel samlet den 22. oktober 1844, og de blev straks spredt, og adspredelsen blev afsluttet, da Herren udrækker sin hånd anden gang. Han samler dem anden gang i afsnittet for at opnå to ting: at „forbinde sit folks sår“ og at „oprejse“ sit folk.

”Derpå så jeg den tredje engel. Min ledsagende engel sagde: ’Frygtelig er hans ord, frygtindgydende er hans mission. Han er den engel, som skal udvælge hveden fra ukrudtet og besegle eller binde hveden til det himmelske forrådshus.’ Disse ting bør optage hele sindet, hele opmærksomheden. Igen blev jeg vist nødvendigheden af, at de, som tror, at vi har det sidste nådesbudskab, holder sig adskilt fra dem, som daglig modtager eller indoptager ny vildfarelse. Jeg så, at hverken unge eller gamle burde deltage i forsamlinger hos dem, som er i vildfarelse og mørke. Engelen sagde: ’Lad sindet ophøre med at dvæle ved ting, som ikke gavner.’” Manuscript Releases, bind 5, 425.

Den anden indsamling, som begyndte i 1850, var et forbillede på beseglingen (bindingen) af Guds folk, idet de løftes op, "oprejst", som et banner. 1850 angiver, hvornår Herren samler de hundrede og fireogfyrre tusind. Af profetisk nødvendighed må de have været spredt, før de blev samlet. Således er "de tre og en halv dage" i Åbenbaringen 11:11, som symboliserer 1260, hvilket er halvdelen af 2520, og som repræsenterer den spredning, der fulgte efter 18. juli 2020. Åbenbaringen 11:11 fremstiller den anden indsamling af dem, som skal være de hundrede og fireogfyrre tusind, og det banner, der løftes op for nationerne, således som det er fremsat i Esajas 11:11!

Og på den dag skal der være en rod af Isaj, som skal stå som et banner for folkene; til ham skal hedningerne søge, og hans hvilested skal være herligt.

Og det skal ske på den dag, at Herren for anden gang skal række sin hånd ud for at genvinde resten af sit folk, som er tilbage, fra Assyrien og fra Egypten og fra Patros og fra Kusj og fra Elam og fra Sinear og fra Hamat og fra havets øer.

Og han skal rejse et banner for folkene og samle Israels fordrevne og føre Judas adspredte sammen fra jordens fire hjørner. Esajas 11,10, 11, 12.

I 1850 rakte Herren sin hånd ud for anden gang for at samle det folk, som frembar den tredje engels budskab i forbindelse med Midnatsråbets budskab, sådan som det fremstilles ved Habakkuks to tavler. I juli 2023 rakte Herren sin hånd ud for anden gang for at samle det folk, som frembar den tredje engels budskab i forbindelse med Midnatsråbets budskab, sådan som det fremstilles ved Habakkuks to tavler. Både 1850 og juli 2023 identificerer indsamlingen af »resten af sit folk«, sådan som Esajas siger i kapitel 11, vers 11. Vers 11 er indskudt mellem vers 10 og 12, og begge disse vers identificerer ophøjelsen af banneret for verden.

Hvert af de tre vers identificerer banneret, selv om det midterste vers identificerer dem som „resten“. Resten dér indsamles anden gang, og antallet af stammer, som de indsamles fra, er otte. „8“ repræsenterer ikke blot dem i Noas ark, som gik fra den gamle verden til den nye verden uden at se døden, men „8“ repræsenterer også dem, som er den ottende menighed, der er af de syv. De to vidner i Åbenbaringen 11:11 er dem, som er blevet oprejst. Tallet „8“ er opstandelsens symbol, et symbol på de hundrede og fireogfyrre tusinde, et symbol på dåben og et symbol på dem, som går over fra Laodikea til Filadelfia og bliver Esajas' banner for nationerne. Herren rækker sin hånd ud anden gang i 1850 til 1865 og igen i juli 2023.

I 2023 kom der nyt lys over de syv tider, ligesom der havde gjort det i 1856. Perioden fra 1856 til 1863 repræsenterer de et hundrede og fireogfyrre tusindes historie, når Herren oprejser sit restfolk som en hær.

Esajas 11:11 stemmer fuldkomment overens med Åbenbaringen 11:11, som stemmer fuldkomment overens med Daniel 11:11. Esajas og Johannes fremstiller en indre historie, og Daniel en ydre historie. Daniels ydre linje i 11:11 løber parallelt med Johannes' indre linje i 11:11, og Esajas' 11:11 fremstiller banneret for den indre linje, som kalder Guds anden hjord ud af den ydre linje. Palmoni har bundet disse skriftsteder sammen til et smukt hele, som kun kunne udføres af Ham,

som er alle tings Skaber.

Vi vil fortsætte med disse ting i den næste artikel.

Dialog med kunstig information:

Finder matematikverdenen nogen betydning i tallet „11“?

Ja, tallet 11 rummer flere punkter af ægte matematisk interesse og betydning (ud over blot at være et primtal). Her er de væsentligste, som matematikere og matematikentusiaster ofte fremhæver:

11 er det femte primtal, det mindste tocifrede primtal og det første primtal, som er et palindrom i base 10. „11“ er det mindste repunit (et tal bestående af gentagne enheder), som er et primtal. Det er det eneste tocifrede primtal, hvor de to cifre er ens. 11, 22, 33, 44 osv. Det fungerer kun med „11“. „11“ er en Mersenne-primtalsekspont. Decimaludviklingen af $1/11 = 0,090909\dots$ har en gentagelsesperiode på blot 2, men $1/11$ er berømt også på en anden måde: rækken af primtal 11, 101, 1009, 10007, 100003 osv. optræder i drøftelser af primtal i aritmetisk progression. Den dihedrale gruppe af orden 22 (symmetrierne for en regulær 11-kant) er bemærkelsesværdig, fordi „11“ er det mindste primtal, for hvilket den dihedrale gruppe har en ikke-abelsk centerfri struktur af interesse i gruppeteorien. I teoretisk fysik (strengteori / M-teori) modelleres universet ofte i 11 rumtidsdimensioner, og fysikere og matematikere, som arbejder på dette område, bemærker hyppigt 11's forekomst. „11“ er det eneste palindromiske primtal med et lige antal cifre (alle andre med et lige antal cifre større end 2 er delelige med 11 og derfor sammensatte). Dette er et teorem i rekreativ talteori.

Kort sagt:

Selv om »11« ikke har den samme superstjernestatus som π , e eller det gyldne snit, dukker det igen og igen op som det mindste eller første eksempel på mange fænomener (det første repunit-primtal, det eneste palindromiske primtal med et lige antal cifre, tidlig forekomst i mange beviser og modeksempler, 11 dimensioner i M-teorien osv.). Så ja — matematikkens verden betragter 11 som et betydningsfuldt tal.

„Han, som inspirerede Ordet, var Ordets sande udlægger. Kristus anskueliggjorde sin undervisning ved at henlede sine tilhøreres opmærksomhed på naturens enkle love og på de velkendte genstande, som de dagligt så og håndterede. Således ledte han deres tanker fra det naturlige til det åndelige. Mange formåede ikke straks at fatte meningen med hans lignelser; men efterhånden som de dag for dag kom i berøring med de genstande, hvortil den store Lærer havde knyttet åndelige sandheder, var der nogle, som erkendte de lærdomme i den guddommelige sandhed, han havde søgt at indprente, og disse blev overbevist om sandheden i hans mission og omvendt til evangeliet.“ Sabbath School Worker, 1. december 1909.

„Således fører Kristi lignelser fra det naturlige til det åndelige rige og udgør led i den sandhedens kæde, som forener mennesket med Gud og jorden med himlen.“ Christ's Object Lessons, 17.